

Mozdulatok

*Nyitott verébszájjal az estére
vár a szürkület, s apró leveleit
az ősz, fészeknek, mellé dobálja.*

*Lombjáról élesen leválik a tölgy
— s mint ki nyakszirtből hirtelen
visszanéz — különvált törzsére vetkezik.*

*Feljebb csúszik az ég kicsit,
s tereknek kitakart szélein
sárga virágú csillagokat úsztat.*

*Az ember megáll a földnek
közepén, dobbant, s csákányát
feszíti a rátörő holdnak.*

*Napraforgók inganak az ütés
peremén, s egy váratlan
mozdulattal leejti magát az ég is.*

Leviatán

*A vers a legfehérebb bálna, a
percekre ráúszó Moby Dick. Bonc-
asztalánál a költő csak motoz
s kivárja, míg szárazra hordja
húsára playbacknek felszerelt
izmait. Sötét van. Áttetsző
szálkákra tűzve az este (ismétli
Ahab falábát, bokák, csuklók s
táncoló madarak fölcsapó szigony-
köteleibe esve). Tőkehal, szózott
mogyoró s egy síkos villanású
lámpa, az ég hol kocsonyás ámbrás
cet, hol tengerre hangokkal rá-
horgonyzott bárka. Megvirrad s
fordul — fémes haltestekbe siklik
az álom konvexnek megrajzolt
szöge, „more hominum”, a bálna
mondhatatlan s mi még mondhatat-
lanabb: a bordák, csigolyák s áll-
kapcsok tükörbe feszített köze.*